

Súd: Krajský súd Trnava  
Spisová značka: 3To/61/2020  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114012497  
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2020  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Klčová  
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2114012497.4

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Janky Klčovej a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Rastislava Kresla, v trestnej veci proti obžalovanému R. D., pre zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 08.03.2016 sp. zn. 2T/162/2014, na verejnom zasadnutí konanom dňa 09.06.2020 takto

### r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovaný R. D., nar. XX.XX.XXXX v X., bytom Y. XX/XX, P. - Y.

uznáva za vinného, že

dňa 20.10.2014 v čase približne o 19.00 h v meste P., miestna časť Y., na ulici Y. vstúpil na pozemok rodinného domu č. XX, ktorého podielovými spoluvlastníkmi sú V. F., synovec obvineného, a G. F., rod. J., sestra obvineného, následne na dvore rodinného domu začal búchať na riadne uzamknuté vchodové dvere vedúce do izby V. F., pričom V. F. sa v tom čase nachádzal v izbe, obvinený R. D. začal vykrikovať na neho, že je „vyjebaný buzerant, aby otvoril dvere, lebo ich vylomí a rozbije a potom ho zbije a zabije“, čo zopakoval niekoľkokrát, načo mu V. F. povedal, že mu neotvorí a nech ide preč a z obavy o svoje zdravie a život sa telefonicky snažil privolať políciu, načo obvinený R. D. začal silnejšie búchať a kopať na dvere aj okno a súčasne opakoval svoje vyhrážky, následne sa mu podarilo rozbiť okno a vylomiť otvor na strednej časti vchodových dverí, cez ktoré sa dostal do vnútorných priestorov izby, kde začal po V. F. hádzať sklenú misu, poháre a ďalšie veci, ktoré sa nachádzali v strede izby na stole, opakovane sa mu vyhrážal zabitím a chytil do ruky kuchynský nôž zo stolíka s dĺžkou čepele cca 20 cm, v tom okamihu V. F. z obavy o svoj život z bytu vybehol na ulicu, pričom obvinený R. D. bol následne v ten istý deň v čase o 20.10 h zadržaný príslušníkmi Obvodného oddelenia PZ Hlohovec, čím uvedeným konaním spôsobil V. F. škodu na majetku v celkovej výške 40 Eur, zranenia neutrpel žiadne,

teda

- neoprávnene vnikol do obydľia iného a neoprávnene tam zotrval, čin spáchal závažnejším spôsobom konania, prekonaním prekážky, ktorej účelom je zabrániť vniknutiu,

- inému sa vyhrážal smrťou a ťažkou ujmom na zdraví takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu

čím spáchal

zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písm. a/, písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d/ Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Trestného zákona.

Za to sa

odsudzuje:

Podľa § 194 odsek 2 Trestného zákona, § 37 písm. h/, písm. m/, § 38 odsek 2, odsek 4, Trestného zákona s použitím § 41 odsek 1 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 odsek 2 písm. b/ Trestného zákona sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku sa obžalovanému ukladá povinnosť, aby poškodenému V. F., nar. XX.XX.XXXX v V., bytom P. - Y., Y. XX/XX, nahradil škodu vo výške 40 Eur.

Podľa § 288 odsek 2 Trestného poriadku sa poškodený V. F. odkazuje so zvyškom nároku na náhradu škody na civilný proces.

Podľa § 73 odsek 2 písm. d/ Trestného zákona ukladá obžalovanému ochranné liečenie protialkoholické ambulantnou formou.

#### **o d ô v o d n e n i e :**

Napadnutým rozsudkom súd I. stupňa uznal obžalovaného za vinného zo zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d), § 139 ods. 1 písm. c), § 127 ods. 4 Trestného zákona a prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 20.10.2014 v čase približne o 19.00 h v meste P., miestna časť Y., na ulici Y. vstúpil na pozemok rodinného domu č. XX, ktorého podielovými spoluvlastníkmi sú V. F., synovec obvineného, a G. F., rod. J., sestra obvineného, následne na dvore rodinného domu začal búchať na riadne uzamknuté vchodové dvere vedúce do izby V. F., pričom V. F. sa v tom čase nachádzal v izbe, obvinený R. D. začal vykrikovať na neho, že je „vyjebaný buzerant, aby otvoril dvere, lebo ich vylomí a rozbije a potom ho zbije a zabije“, čo zopakoval niekoľkokrát. Načo mu V. F. povedal, že mu neotvorí a nech ide preč a z obavy o svoje zdravie a život sa telefonicky snažil privolať políciu, načo obvinený R. D. začal silnejšie búchať a kopať na dvere aj okno a súčasne opakoval svoje vyhrážky, následne sa mu podarilo rozbiť okno a vylomiť otvor na strednej časti chodových dverí, cez ktoré sa dostal do vnútorných priestorov izby, kde začal po V. F. hádzať sklenenú misu, poháre a ďalšie veci, ktoré sa nachádzali v strede izby na stole, opakovane sa mu vyhrážal zabitím a chytil do ruky kuchynský nôž zo stolíka s dĺžkou čepele cca 20 cm, v tom okamihu V. F. z obavy o svoj život z bytu vybehol na ulicu, pričom obvinený R. D. bol následne v ten istý deň v čase o 20.10 h zadržaný príslušníkmi Obvodného oddelenia PZ Hlohovec, čím uvedeným konaním spôsobil V. F. škodu na majetku v celkovej výške 40,- €, zranenia neutrpel žiadne.

Okresný súd obžalovanému uložil podľa § 194 ods. 3 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona s použitím § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd obžalovanému uložil povinnosť, aby poškodenému V. F., nar. XX.XX.XXXX v V., trvale bytom P. - Y., Y. XX/XX, nahradil škodu vo výške 40,- Eur.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku okresný súd poškodeného V. F., nar. XX.XX.XXXX v V., trvale bytom P. - Y., Y. XX/XX, so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona okresný súd obžalovanému uložil ochranné liečenie protialkoholické ambulantnou formou.

Proti tomuto rozsudku zahlásil po jeho vyhlásení odvolanie obžalovaný (č. I. 431), ktoré následne písomne odôvodnil prostredníctvom svojej obhajkyne JUDr. Adrieny Vysudilovej (č. I. 463 - 465).

Obžalovaný v odôvodnení svojho odvolania, ktoré podal prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že za chyby konania považuje chyby v prípravnom a súdnom konaní, ktoré už nebolo možné odstrániť - daktyloskopické stopy na noži. Nestotožňuje sa ani s úplnosťou skutkových zistení tým, že boli zamietnuté jeho opakované návrhy na vypočutie jeho brata a jeho matky s tým, že neboli priamo pri skutku, pričom bol v konaní vypočutý príslušník PZ, ktorý taktiež pri skutku nebol prítomný. Namietá, že skutočnosť, že mal byť pri skutku použitý nôž nebola objektívnym spôsobom vôbec preukázaná, jediným subjektom, od ktorého použitie noža súd odvodzuje je poškodený. Ide však podľa názoru obžalovaného o tvrdenie proti tvrdeniu. Poukazuje, že na noži neboli zachytené jeho daktyloskopické stopy, ktoré ak by nôž držal, by a tam museli nachádzať. Za závažnú chybu považuje, že ani toto nebolo predmetom znaleckého skúmania. Podľa názoru obžalovaného sa súd v rámci dokazovania dostatočne nevyssporiadal s dôveryhodnosťou svedka - poškodeného V. F. ani s námietkami obhajoby. Poukazuje na zmeny jeho výpovedí v priebehu celého konania.

K časti trestného činu porušovania domovej slobody poukazuje na to, že pri vznesení obvinenia skutková veta znela tak, že mal začať búchať na riadne uzamknuté vchodové dvere izby V. F., ktorý je spoluvlastníkom rodinného domu. V priebehu ďalšieho konania mu bola oznámená zmena právnej kvalifikácie tak, že skutok bude kvalifikovaný ako porušovanie domovej slobody voči chránenej osobe, ktorá nebola nijako konkretizovaná, avšak po vypočutí svedkyne G. F. v procesnom postavení svedka poškodeného, touto blízkou osobou mala byť jeho nevlastná sestra. Uvádza, že spoluvlastníctvo nehnuteľnosti automaticky nezakladá porušenie domovej slobody. Navyiac sama poškodená potvrdila, že sa necíti byť poškodenou a to z toho dôvodu, že ona nikdy nebránila obžalovanému, aby zo spoločného dvora chodieval do časti rodinného domu, ktorý užívala výlučne ona a bol jej obydľím. Ak by bolo správne vyhodnotené dokazovanie, porušenia domovej slobody by sa mohol dopustiť iba vo vzťahu k V. F., ktorý nie je blízkou osobou.

V závere navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí, alternatívne navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obžalovaný R. D. uviedol, že naďalej trvá na podanom odvolaní proti rozsudku OS Trnava zo dňa 08.03.2016, napriek rozsudku NS SR sa naďalej cíti v tejto veci poškodený, popiera spáchanie žalovaného skutku, nebol dostatočne zistený skutkový stav, neboli zabezpečené dôkazy v jeho prospech, nebola vykonaná ohliadka pri ktorej by sa zistili črepiny z vchodových dverí, ktoré mal údajne rozbiť, toto v čase ohliadky resp. príchodu polície bolo upratané, čo priznal aj poškodený. Tieto skutočnosti namietal už v prípravnom konaní, nikto sa v potrebnom rozsahu nezaoberal, z jeho pohľadu sa to niekto snažil upratať tak, aby boli čo najmenšie škody a jeho sa to veľmi dotýka, lebo za to odsedel roky, v ťažkých podmienkach, lebo bol vo výkone trestu sám a izolovaný.

Zástupkyňa krajského prokurátora navrhla rozhodnúť v intenciách rozsudku NS SR.

Krajský súd, na základe riadne a včas podaného odvolania, na to oprávnenou osobou, podľa § 317 odsek I Trestného poriadku, opätovne preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil nasledovné:

· Okresný súd Trnava rozsudkom zo dňa 08.03.2016 sp. zn. 2T/162/2014 uznal obžalovaného za vinného zo zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b),

ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d), § 139 ods. 1 písm. c), § 127 ods. 4 Trestného zákona a prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona.

· Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal obžalovaný odvolanie, ktoré Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 24.05.2016 sp. zn. 3To/22/2016 podľa § 319 zamietol.

· Proti uzneseniu krajského súdu podal obžalovaný v zákonom stanovenej lehote dovolanie prostredníctvom svojej obhajkyne .

· Najvyšší súd ustálil, že dovolanie obvineného R. D. vo vzťahu k namietanej okolnosti spočívajúcej v nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku je opodstatnené, čím došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

· Najvyšší súd rozsudkom zo dňa 22.04.2020 sp. zn. 4 Tdo/76/2019 zrušil uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/22/2016 z 24.05.2016 a zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhlľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Zároveň prikázal Krajskému súdu v Trnave aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 391 ods.1 Trestného poriadku) sa s jeho závermi stotožnil, tieto si osvojil v plnom rozsahu a k uvedenému zároveň dodáva:

Podľa § 194 Trestného zákona:

(1) Kto neoprávnene vnikne do obydlia iného alebo tam neoprávnene zotrvá, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

(2) Odňatím slobody na jeden rok až päť rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1

a) závažnejším spôsobom konania,

b) prekonaním prekážky, ktorej účelom je zabrániť vniknutiu,

c) najmenej s dvoma osobami, alebo

d) z osobitného motívu.

(3) Odňatím slobody na tri roky až osem rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo 2

a) voči chránenej osobe, alebo

b) ako člen nebezpečného zoskupenia.

Podľa § 138 písm. d) Trestného zákona, závažnejším spôsobom konania sa rozumie páchanie trestného činu násilím, hrozbou bezprostredného násillia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy.

Podľa § 122 ods. 5 Trestného zákona, trestný čin je spáchaný v obydlí, ak je spáchaný v dome alebo byte iného alebo v iných priestoroch slúžiacich na bývanie vrátane priestorov a pozemkov k nim patriacich, ak sú ako súčasť obydlia uzavreté.

Objektom vyššie uvedeného trestného činu je domová sloboda garantovaná článkom 21 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, z ktorého plynie, že obydlie každého človeka je nedotknuteľné a nie je dovolené doň vstúpiť bez súhlasu toho, kto v ňom býva.

Odvolací súd k uvedenému konštatuje rovnako ako najvyšší súd vo svojom rozhodnutí, že samotná existencia vlastníckeho práva k obydlIU nepredznamenáva automaticky bez ďalšieho, že nedovolené vstúpenie do takéhoto obydlia bude predstavovať porušenie domovej slobody vlastníka. Vlastník obydlia nemusí byť zároveň jeho oprávneným užívateľom, a to napríklad, keď obydlie prenajme inému, alebo keď sa viacerí spoluvlastníci obydlia tvorením viacerými uzavretými priestormi dohodnú na reálnom rozdelení jeho užívania po častiach.

Zo skutku uvedeného v rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že nedovoleným vstupom do izby sa obžalovaný dopustil trestného činu porušovania domovej slobody, pričom táto izba má samostatný vchod z dvora a táto patrí poškodenému V. F. a v čase spáchania skutku bol v spomínanej izbe len poškodený. Z uvedeného skutku však nijakým spôsobom nevyplýva, že by dotknutú izbu bola oprávnená užívať aj sestra obžalovaného G. F., ktorá sa v čase spáchania skutku navyše v izbe nenachádzala. Uvedené len zo skutočnosti, že ide o spoluvlastníčku domu ako celku, spoľahlivo neplynie.

Z formulácie dotknutého skutku „... následne na dvore rodinného domu začal búchať na riadne uzamknuté vchodové dvere do izby V. F., pričom V. F. sa v tom čase nachádzal v izbe ...“ plynie, že izbu bol oprávnený užívať len poškodený, pritom opak s ohľadom na jednu zo základných zásad trestného práva „v pochybnostiach v prospech obvineného“ nie je možné z takto formulovaného skutku vyvodiť.

Odvolací súd sa preto stotožňuje s právnym názorom najvyššieho súdu v tom smere, že bez spoľahlivého záveru vyjadreného v skutkovej vete napadnutého rozsudku, že G. F., ako spoluvlastníčka domu, bola zároveň aj oprávnenou užívateľkou spomínanej samostatnej izby, pre záver o naplnení skutkovej podstaty trestného činu porušovania domovej slobody aj vo vzťahu k nej, ako blízkej osoby, nestačí.

K odvolacím námietkam obžalovaného:

Obžalovaný sa nestotožňuje s úplnosťou skutkových zistení tým, že boli zamietnuté jeho opakované návrhy na vypočutie jeho brata a jeho matky s tým, že neboli priamo pri skutku. Odvolací súd k tejto odvolacej námietke obžalovaného dodáva, že vychádzajúc z ustanovenia § 272 ods. 3 Trestného poriadku obvinený je síce v rámci práva na obhajobu oprávnený navrhovať dôkazy a určitý dôkaz aj sám zabezpečiť, je ale na úvahe orgánov činných v trestnom konaní a súdu, ktoré z dôkazov vykoná, respektíve zabezpečí. V rámci práva na obhajobu, v konaní pred súdom je povinnosťou súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť, alebo ho odmietnuť, alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom R 116/2014).

V ďalšom je potrebné uviesť, že okresný súd uvedené návrhy obvineného na doplnenie dokazovania uznesením podľa § 277 ods. 2 Trestného poriadku na hlavnom pojednávaní konanom 08.03.2016 odmietol z dôvodu, že obžalovaným navrhovaní svedkovia neboli priamymi svedkami a ich výsluch nemôže zmeniť dôkaznú situáciu v prejednávanej veci. Zároveň v dôvodoch spomínaného rozsudku, ako je to vyššie uvedené, okresný súd vysvetlil, prečo dotknuté návrhy na doplnenie dokazovania odmietol.

V ďalšom obžalovaný namietal, že skutočnosť, že mal byť pri skutku použitý nôž nebola objektívnym spôsobom vôbec preukázaná a jediným subjektom, od ktorého použitie noža súd odvodzuje je poškodený. Odvolací súd je zhodne ako najvyšší súd toho názoru, že zo skutku, tak ako ho súd prvého stupňa ustálil jednoznačne plynie, že obžalovaný sa opakovane poškodenému vyhrážal zabitím, pričom chytil do ruky kuchynský nôž zo stolíka s dĺžkou čepele cca 20 cm. Poškodený uviedol, že obžalovaný nôž použil, pri ohliadke miesta činu bol tento predmet zaistený, na hlavnom pojednávaní poškodený použitý nôž popísal a po predložení zaisteného noža ho opoznal. Z toho dôvodu orgány činné v trestnom konaní nepovažovali za potrebné dôkaz skúmaním daktyloskopických stôp na noži vykonať. Navyše z ustáleného skutku plynie, že obžalovaný pri páchaní prečinu nebezpečného vyhrážania použil nielen nôž, ale aj iné veci ako sklenú misu a poháre, pritom v zmysle § 122 ods. 3 Trestného zákona sa zbraňou rozumie, ak z jednotlivého ustanovenia nevyplýva niečo iné, každá vec, ktorou možno urobiť útok proti telu dôraznejším. Vzhľadom na to, že aj pohárom alebo sklenenou misou je možné urobiť útok proti telu človeka dôraznejším, obžalovaný sa nepochybne dopustil prečinu nebezpečného vyhrážania so zbraňou už tým, že po poškodenom hádzal sklenú misu a poháre, ktorých použitie pri čine ani obžalovaný nespochybnil.

Podľa názoru obžalovaného sa okresný súd v rámci dokazovania dostatočne nevysporiadal s dôveryhodnosťou svedka - poškodeného V. F.. Vo vzťahu k namietanej dôveryhodnosti poškodeného odvolací súd dodáva, že nedôveryhodnosť namietaného svedka v konaní preukázaná nebola a preto okresný súd správe ustálil, že nemal žiadnu, a to čo i len najmenšiu pochybnosť o hodnovernosti jeho výpovede. Len samotná skutočnosť, že poškodený bol užívateľom omamných látok, nedôveryhodnosť jeho tvrdení nespôsobuje. Zo zápisníc o jeho výpovedi žiadnym spôsobom nevyplýva, že by pri výsluchoch bol pod vplyvom spomínaných látok. Takúto skutočnosť vypočívajúce osoby nepostrehli a ani z obsahu a kontextu zápisníc o dotknutých úkonoch nevyplýva, že by jeho výpoveď bola nezrozumiteľná, obsahujúca na prvý pohľad zjavne nelogickosť, nezmysly a podobne, čo by o ovplyvnení svedka omamnými, či inými obdobnými látkami mohlo svedčiť.

K výroku o treste:

V súlade so zákonom a na základe vyššie uvedeného odvolací súd právne kvalifikoval konanie obžalovaného ako zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 odsek 1, odsek 2 písm. a/, písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. d/ Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Trestného zákona.

Obžalovaný bol doposiaľ 8-krát súdne trestaný, z miesta bydliska je hodnotený tak, že nebol prejednávaný mestom Hlohovec v priestupkovom konaní a nevlastní v tomto smere nehnuteľnosť. Z výpisu Ústrednej evidencie priestupkov MV SR vyplýva, že od 01.01.2010 má evidované dva priestupky, pričom v prípade prvého priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 odsek 1 písm. d/ zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov došlo k jeho spáchaniu dňa 12.04.2014, keď sa vyhrážal U. V. a to tak, že sa naňho najskôr zahnal rukou a povedal, že mu takú drbne, dobije ho a dokope tak, až si to pôjde odsedieť a že ho rozjebe a zmláti. Za tento priestupok mu bola uložená pokuta vo výške 17 Eur. Ďalšie priestupkové konanie bolo zastavené.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne súd na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a prítiažujúcich okolností.

Podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona ak prevažuje pomer prítiažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

Podľa § 41 ods. 1 Trestného zákona ak súd odsudzuje páchatel'a za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Popri treste prípustnom podľa takého zákonného ustanovenia možno v rámci úhrnného trestu uložiť aj iný druh trestu, ak jeho uloženie by bolo odôvodnené niektorým zo zbiehajúcich sa trestných činov. Ak sú dolné hranice trestných sadzieb trestov odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich.

Odvolací súd pri ukladaní a výmere trestu vychádzal z ustanovenia § 34 odsek 4 Trestného zákona, pričom dostatočne prihliadol na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti a na osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosti jeho nápravy. Nakoľko nezistil poľahčujúce okolnosti v zmysle ustanovenia § 36 Trestného zákona, pri prevahe prítiažujúcich okolností (§ 37 písm. h/ Trestného zákona - spáchal viac trestných činov a § 37 písm. m/ bol už za trestný čin odsúdený) trestnú sadzbu uvedenú v ustanovení § 194 odsek 2 Trestného zákona upravil v zmysle ustanovenia § 38 odsek 4 Trestného zákona. Po takejto úprave sa trestná sadzba, v rámci ktorej krajský súd ukladal obžalovanému trest odňatia slobody upravila na rozpätie 16 mesiacov až 5 rokov. Odvolací súd obžalovanému uložil trest odňatia slobody na hornej hranici upravenej trestnej sadzby. Druh a výmera uloženého trestu zodpovedá účelu trestu tak ako je vymedzený v ustanovení § 34 odsek 1 trestného zákona a zohľadňuje nielen okolnosti skutku ale aj osobu obžalovaného, jeho osobné charakteristiky ako aj jeho trestnú minulosť.

V zmysle ustanovenia § 48 odsek 2 písm. b/ Trestného zákona krajský súd zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Poškodený V. F. si uplatnil náhradu škody vo výške 60 eur. Z vyčíslenia spôsobenej škody (č.l. 111) vyplýva, že škoda ku dňu skutku predstavuje za 3 kusy sklenenej výplne okna o rozmere 34x32cm 5 eur, za vstupné dvere 20 eur a misy a šálok 15 eur. Keďže poškodený si v trestnom konaní riadne a včas uplatnil nárok na náhradu škody, krajský súd zaviazal obžalovaného na jej náhradu vo výške 40 eur tak

ako to vyplýva z odborného vyjadrenia. Keďže si poškodený uplatnil škodu až vo výške 60 eur, krajský súd ho so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Vzhľadom na závery znaleckého posudku súd I. stupňa v súlade s ustanovením § 73 odsek 2 písm. d/ Trestného zákona uložil obžalovanému ochranné liečenie protialkoholické ambulantnou formou.

Z vyššie uvedených dôvodov krajský súd zrušil odvolaním napadnutý výrok o treste a následne sám rozhodol o treste spôsobom uvedeným vo výrokovej časti, keď mal za to, že trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov nepodmienečne, za súčasného uloženia ochranného liečenia, zodpovedá zásadám na ukladanie trestu a účelu trestu tak ako je vymedzený v ustanovení § 34 Trestného zákona, a tiež zodpovedá aj požiadavkám individuálnej a generálnej prevencie.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.